

СЛУЖЕНИЕ НА ПЪЛЕН РАБОТЕН ДЕН

Дейвид Уилкерсън
30 Септември 2002

В ранните дни на църквата имаше голямо преследване. По време на този ужасен период апостол Йоан беше хвърлен в затвора и отведен в Рим. Римският император по това време (Нерон или Диоклециан) заточиха Йоан на остров Патмос. Този остров представляваше малко, пусто, ненаселено място. Единственото му население бяха няколко затворници, които бяха заточени там, за да доживеят дните си. Както и те, Йоан беше пратен на Патмос, за да умре.

Апостолът, за когото говоря, беше същият онзи „възлюбен Йоан“, когото Христос обичаше много. Той беше този, който сложи глава в пазвата на Христос на Тайната вечеря. Той беше също така брат на Яков и син на Заведей. Той написа четвъртото евангелие, както и 3 библейски послания.

Опитайте се да си представите картината, при която Йоан слиза от кораба в Патмос. Той слиза от мостчето на лодката и стъпва по пустата земя. Няма дървета, само пясък. Пред него стои малка група дрипави, закоравени, псуващи затворници. Всички те са отчаяни. Знаят, че ще умрат там.

Зад Йоан моряците разтоварват няколко щайги с храна – вероятно ориз, брашно, най-необходимото – и ги хвърлят на плажа. След това се връщат на кораба и дърпат стълбата. А лодката бавно отплава.

Йоан гледа докато кораба се отправя към хоризонта. Той не знае дали някога ще го види отново. Той е заточен, забравен, трябва да изживее живота си в изолация. По-късно щеше да напише: „Заточен съм на Патмос заради Божието Слово и заради свидетелството на Исус Христос“ (виж Откровение 1:9).

Защо на Йоан – скромния ученик на Исус – му дадоха такава присъда? Защо Рим, държавата, която управляваше света, искаше толкова много да го изолира от цивилизацията? Лесно можеха да пратят Йоан в затвор на континента. Защо императорът искаше да го накара да млъкне? Очевидно Рим считаше този човек за заплаха. Йоан явно беше известен сред евреите и езичниците. Какво мощно влияние, какво ефективно служение трябва да е имал той само.

Сега, когато Йоан гледаше как затворническата лодка се отдалечаваше, той трябва да си е припомнил собствените си думи. Той беше този, който цитира Исус: „Настава час, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че принася служба на Бога. И това ще ви сторят... Но аз ви казвам тези неща, за да помните, че съм ви ги казал“ (Йоан 16:2-4).

Колко ли студени, влажни нощи прекара Йоан на Патмос? Колко ли пъти беше мокър до кости от средиземноморските бури? Дали въобще имаше убежище или друг кат дрехи? Колко ли пъти се разболяваше и имаше треска? Какво ли ядеше? Може би няколко торби ориз? Дали трябваше да ги дели на порции, като знаеше, че ще му стигнат докато се върнеше затворническата лодка? Трябваше ли да лови змии и гущери, за да задоволи глада си?

Според представите на хората Йоан се беше провалил. Много християни днес биха го погледнали и казали: „Колко жалко. Защо Бог би позволил на един от най-помазаните Си хора за всички времена да бъде изолиран по този начин? Защо би позволил един посветен ученик да бъде се превърне в кожа и кости? Не разбирам защо Йоан не помоли Бог да го спаси. В края на краищата той написа, че Исус каза: „Ако поискате нещо от Отца в Мое Име, Той ще ви го даде... искайте, и ще получите“ (Йоан 16:23-24). Къде беше вярата на Йоан?“

Сега си представете реакцията на църковните лидери днес. За съжаление те биха разглеждали Йоан според съвременните представи за успех: той нямаше събрание, нямаше църковна постройка, нямаше пари, с които да наеме или построи сграда. Нямаше кола, с която да пътува, нямаше къща, нямаше план за спасение на народите. Днешните лидери бързо биха го отписали, казвайки: „Този човек няма нищо. Той е свършен. Защо въобще е бил призван да служи?“

Колко много биха се заблудили всички те. Първата събота на Патмос, Йоан основа църква. Той я нарече „ЦЪРКВАТА НА АЗ, ЙОАН“. Той писа: „Аз, Йоан, ваш брат и участник заедно с вас в скръбта и в царството, и в търпението, в Името на Исус (Христос)... В Господния Ден бях в Духа“ (Откровение 1:9-10). С други думи Йоан казваше: „Да, изолиран съм от цивилизацията, но имам църква и тук служа на Господ. Нямам брат или сестра, които да се присъединят към мен, но съм в Духа.“ Уверявам ви, че хвалението, което предлагаше Йоан на онзи изолиран остров беше толкова славно за Бог, колкото и хиляди святи гласове, покланящи се на стотици различни езици.

Нещо невероятно се случи с Йоан след първите му няколко дни на Патмос. Той взе решение, което повлия на целия църковен свят за вечността. Просто казано Йоан приключи с всичките си планове и мисли за служението.

Доколкото знаеше Йоан, заточението му на Патмос беше последния му дом. Той вероятно си мислеше: „Може би ще прекарам тук цял живот, но няма да изгубя Божия огън. Дори и да съм сам тук, ще се покланям на Господ. Може да нямам събрание, общение с братята и сестрите, но ще ходя в Духа. И ще се предам на това да търся Божието лице. Вече имам време да Го опозная като никога досега.“

Йоан търсеше Господ изцяло в състоянието си на пълна изолация. Той се движеше в Духа и предаде себе си като жива жертва. Възлюбени, това е сърцевината на посланието: Йоан вече беше в служение на пълен работен ден. Нямам предвид това по начина, по който разбираме подобен род служение. Това беше пълен работен ден в смисъл, че Бог беше единственото, което притежаваше Йоан.

Виждате ли, на Патмос нямаше нужда от събиране на пари, лозунги или реклама. Нямаше нужда от съревнование с други служители или от това да издигаш по-голяма сграда. Нямаше и никой наоколо, който да хвали Йоан, да го поздравява. Животът му се свеждаше до едно единствено нещо, едно единствено служение: Исус Христос. Това е всичко, което имаше Йоан и той каза: „Това е всичко, от което някога съм се нуждаел: молитва, поклонение и общение с Господ.“

Какво представлява служение на пълен работен ден?

Служение на пълен работен ден не означава просто да пастируваш църква. Нито пък означава да пътуваш като евангелизатор или да провеждаш съживителни събрания. Служението на пълен работен ден не се определя от диплома или сертификат от библейско училище или пък ръкополагане от църковните лидери. Всъщност, можеш да пастируваш голяма, успешна църква и въпреки това да не си служител на пълен работен ден. Може да проповядваш стотици послания, да достигаш хиляди хора. Но никое от тези неща не те прави служител на пълен работен ден в Божиите очи.

Хората често идват при мен и ме карат да помоля Господ да ги изпрати в служение на пълен работен ден. Това са най-вече миряни с работа и кариера. Някои от тях наистина вярват, че Бог ги е призвал в служение на пълен работен ден. Но други са просто недоволни и отегчени от работата си. Идеята да получават заплата, с която биха могли да живеят, докато вършат Божието дело им се харесва. Други вършат Божието дело на половин работен ден, но имат голямо желание да служат през цялото време. Всъщност, в повечето държави служителите трябва да си запазят светската работа, понеже събранието им не е в състояние да ги издържа, а онези, които получават заплата, са много зле платени. Те са убедени, че биха били много по-ефективни в служението си, ако имат достатъчно средства. Така че в продължение на години питат Господ: „Кога ще се отвори вратата за мен?“

Аз вярвам, че Бог желае всеки вярващ да бъде в служение на пълен работен ден. Библията казва, че ние вече сме били призвани да бъдем Господни свещеници. Но ние първо трябва да изтрием от ума си това, че служението на пълен работен ден е платена служба или кариера. В Господните очи служението на пълен работен ден е служение към Него.

Просто казано, ти можеш да бъдеш като апостол Йоан, изолиран на самотен остров и да бъдеш в служение на пълен работен ден. Всъщност, аз считам Йоан за един от най-успешните служители в Библията. Ето как ще разбереш, че си готов да бъдеш служител на пълен работен ден: Вече не се нуждаеш от аплаузите на хората. Нямаш нужда от служба, от план или това да си част от някое велико дело. Нямаш нужда от поръчители или акредитивни писма. Нямаш нужда от събрание или от църковна сграда. Единственото служение, което задоволява душата ти е молитвата и поклонението ти към Господ. По-скоро би бил сам с Исус, давайки Му хвалението ти, отколкото да бъдеш обожаван като велик служител. Знаеш, че всичкото служение към другите произлиза от служението ти към Него. Така че изцяло си се предал на едно нещо: „Единственият ми призив на земята е това да служа на Господ.“ Тогава ще си готов за онова, което Бог разглежда като служение на пълен работен ден.

Много проповедници, които разглеждаме като такива на пълен работен ден днес, въобще не са служители в Божите очи

Познавам служители, които получават заплата, а не служат на Господ. Те нямат Неговото бреме. Не Го търсят прилежно в молитва и не получават проповедите си от Него. Вместо това те заемат посланията си от други проповедници. Такива служители са просто наемници, които получават пари за това, че вършат някаква работа. Те не се молят, не получават свежо слово от небето.

Познавам миряни, които имат много по-голямо познание за Христос, от човека, който ги пастирува. Тези хора не получават и стотинка за служението си към Господ. Но те са познати в небето като служители на пълен работен ден. Те са ходатаи, гладни са за истината, служат на Бог с цялото си сърце. Предават се на молитва, усамотяват се с Христос. Това са истински служители, които са надраснали пасторите си много отдавна. Всъщност, пасторът им може въобще да не е човек на Бог.

Сега нека се върнем към Йоан на Патмос. Няма сведения за това, че Йоан имаше контакт с някой на острова (аз си мисля, че няколкото престъпници там нямаха желание да бъдат около такъв свят човек). Йоан нямаше с кого да общува. Нямаше благочестиво събрание, нямаше кой да го слуша. Всичко, което чуваше, беше пляска на вълните и крякането на чайките.

Всеки би полудял в такава ситуация. Но Йоан не полудя. Вместо това той се научи да зависи от гласа на Святия Дух. Той се прилепи до Него за утеха и протекция. Когато Йоан свидетелства: „Бях в Духа“ (Откровение 1:10), той всъщност казваше: „Бях изцяло предаден на Святия Дух. Вярвах Му и Той ме научи. Той е Този, който ми показва разложението в църквите в Азия, за които писах в Откровение. Той ми показва и всичко, което ще се случи на земята.“

Всъщност, в служението си на пълен работен ден, на Йоан му беше дадено откровение за славата на издигнатия Христос: „След това погледнах, и ето, врата, отворена в небето; и глас... Ела тук, горе, и ще ти покажа това, което трябва да стане след това. И аз веднага бях в Духа, и ето, на небето стоеше престол и на престола седеше Един.“ (Откровение 4:1-2)

Днес за нас също трябва да се отвори врата към небето. Както и Йоан, така и ние сме били призвани да „отидем“. Библията казва: „Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага съвременно.“ (Евреи 4:16). Призивът да отидем до тронната зала се пренебрегва от пастирите и миряните. Малцина вярващи наистина познават Божия глас. Малцина служители говорят като Негови хора. Аз вярвам, че това, от което църквата най-вече се нуждае днес, са мъже и жени, които да живеят като на Патмос. Днес християните имат време да гледат телевизия, да пазаруват или да сърфират из интернет, но малцина ходят някога до Божия трон. Въпреки това Господ обещава: „Ако дойдеш тук, Аз ще ти открия милостта и благодатта Ми към теб. Ще ти покажа неща, които никога досега не си виждал, само защото Ме търсиш.“

Та, къде са служителите на пълен работен ден, които биха пренебрегнали всеки глас на плътта и човешки програми? Кой ще се откаже от всяка лична амбиция, за да бъде управляван и воден само от Святия Дух? Кой би оставил другите да го задминат според човешките представи, понеже са свели фокуса си в служението до това: да живеят и ходят в Духа?

Йоан беше изолиран на Патмос от безбожни хора. Но Господ харесва, когато ние доброволно предадем себе си на „изгнание“ с Него. Това не означава, че трябва да оставим служението си. Не означава, че трябва да напуснем работата, семейството си или пък да спрем да свидетелстваме. Всъщност, възможно е да си зает човек и да имаш преживяване като това на Патмос. Това, което има значение е, да заглушим всеки глас, дейност и нещо, което ни пречи да чуем Господ и да се концентрираме върху това: хора ли слушам или Святия Дух?

След като Христос се превърне в единствения ни фокус, ние ще можем да получаваме знание и водителство отгоре.

Нека ви разкажа какво съм виждал на „моя Патмос“, когато съм бил насаме с Господ

Исус ни казва, че в последните дни сърцата на хората ще прималееят от страх (виж Лука 21:26). Аз вярвам, че това време идва скоро. Виждам как цели множества, в Америка и по целия свят, ще прималееят в сърцата и умовете си от идващия ужас. Те ще се опитат да заблудят себе си, така че да не слушат повече ужасни новини.

В този момент, особено в Ню Йорк и Израел, много хора страдат от безсъние. Из целият град се отвориха клиники, понеже хиляди хора не могат да заспят от чувство на ужас. А според Библията, най-лошото все още предстои. Когато старозаветните пророци зърваха нашето време, те потрепваха от страх.

Аз вярвам, че икономическата катастрофа вече започна. През последните 2 години бяха изгубени повече от 7 трилиона долара на Стоковата борса. За момент може да има тенденция нещата да се подобрят, но това няма да продължи дълго. Ще има рев и вой от всички посоки, поради старите харчове.

Балонът с пазара на недвижими имоти също ще се спуска. Пазарът ще бъде пълен с продавачи, но не и с купувачи. Дори и сега скъпите домове се продават от почти банкрутирали собственици, поради поевтиняващите акции. Един строител в Ню Джърси ми каза за новопостроени почти едномилionни къщи, без обзавеждане, понеже собствениците им са били ударени много здраво от кризата.

Най-страшното е, че виждам война. Светът скоро ще бъде пред прага на заплаха от водородна война. Това ще накара лидерите по целия свят да треперят.

Не се опитвам да уплаша никого. Но тялото на Исус Христос трябва да чуе истината за тези времена. Ще бъде развързан демоничен дух на земята. И докато страховитите събития растат, вярващите ще се вцепенят от страх. Някои дори ще се упоаят като езичниците – с алкохол или наркотици. Други ще се предадат на чувственост от всякакъв род. Сатана вече ги е снабдил с огромно меню от мръсотия по телевизията и интернет. Всичко това ще доведе до закоравяване сред Божите хора.

В Откровение 16:9 Йоан описва ужасна, унищожителна топлина, която идва на земята: „И хората се опекоха от голямата горещина и похулиха Името на Бога... и не се покаяха да Му отдадат слава.“ Тези страдалци ще бъдат толкова вцепенени, че ще отхвърлят спасението. Вместо това ще предпочетат ада.

Някои от тези богохулци ще бъдат християни. В идващите дни на пасивните, хладки вярващи ще им прегори съвестта. Това няма да е закоравяване против Бог – те ще имат вид на благочестие и ще вярват, че са спасени. Но ще дойде време, когато няма да изпитват абсолютно нищо. И в резултат на това те няма да имат страх или мисъл за вечността. Те ще спрат да растат в Христос и ще се превърнат в лесна плячка за Сатана.

Павел описва какво се случва с онези, които отказват да растат в Христос: „Помрачени в разума и отчуждени от Божия живот поради невежеството, което е в тях, и поради закоравяването на тяхното сърце, които, изгубили всякакво чувство, са се предали на разпътство, за да вършат ненаситно всякаква нечистота.“ (Ефесяни 4:18-19). Буквалният превод тук е: „Те са станали апатични, без емоция, без осъждение, замъртвели.“ Накратко, те са станали апатични за Божите неща и пренебрегват всички призови да се пробудят и да Го търсят.

Същите тези вярващи са били предупредени да „пораснем по всичко към Него, който е главата, Христос“ (4:15). Павел искаше те да имат необходимите вътрешни средства да се изправят срещу последната атака на Сатана срещу църквата. Но те нямаха прилив на живот в себе си и избраха да опиянят ума си с похот. Предпочетоха да ходят в невежество и заслепиха сърцата си за опасността на състоянието им.

В слепотата си не можеха да понесат никоя страшна новина. Не можеха да понесат ужасите, които се стоварваха толкова бързо на земята. Така че вместо да бягат при Исус, те се предадоха все повече и повече на чувствени удоволствия, алчност и зло. Просто казано – те не можеха да се наситят.

Както и Павел, аз призовавам всеки млад вярващ: ако си станал хладък и апатичен към Исус, събуди се. Не позволявай на огъня на Святия Дух да напусне живота ти. Чуй тръбата на призова от Духа и търси Господ. Стани служител на пълен работен ден, търси Го с цялото си сърце. След това ще имаш Христовата сила да се изправиш пред бъдещето.

Павел казва съвсем ясно: ти трябва или да растеш в Христос, като се предадеш изцяло на Него, или ще станеш това, което описва той. Ако продължаваш в невежество, ще станеш съвсем безчувствен. Божите неща вече няма да те интересуват и ще се превърнеш в най-големия грешник на земята, като вършиш злини, за които не си и помислял.

Вече виждам признаците на вцепенението сред християните. Някои полудяват да харчат от кредитните си карти. Някои купуват къщи, които не могат да си позволят. А мнозина затъват все по-дълбоко в дългове. Те разсъждават като света: „Ако всичко ще се срине, тогава ще се сринем заедно. Ще се радвам на живота докато мога.“

Не, никога. Те не разпознават времената. В този момент една трета от Америка тъне в суша. Пожарите са изпепелили много земя в няколко щата. Наводнения за покрили огромни зони, включително и някои големи градове в Тексас. Свидетели сме на безпрецедентни промени в климата. Въпреки това много християни все още не разбират посланието.

Бог да е на помощ на всеки проповедник на просперитета, на всеки извършващ компромиси пастир, който подкупва събранието си с плитко евангелие, лишено от покаяние. Бог да е на помощ на такива хора, когато всичко започне да се руши. Хората ще атакуват амвоните им и ще искат обяснение: „Какво става, пастирю? Ти казваше, че всичко е наред. Ти ни заблуди.“ Църквите ще се сринат, вярващите ще се разбягат, а Бог ще държи отговорни тези служители за всяка заблудена душа, която се вцепенява поради лъжливите им учения.

След 11 Септември хората се тълпяха в църквите, но 6 месеца по-късно си тръгнаха

Хората се обърнаха към църквата след терористичните атаки. Но не намериха надежда там. Те не чуха слово от небето, нито получиха балсам за наранените си души. Много от пастирите, които им проповядваха бяха невежи за Бог като самите тях. Повечето от тях не се молят, бяха светски пастири, а не истински Божии служители.

Така че хората си тръгнаха. И няма да се върнат при следващия ужас. Те ще разберат, че първия път са били измамани. Така че, следващият път, когато умовете им са объркани от ужасяващите бедствия, те няма да потърсят надежда. Вместо това ще се притъпят. Ще се обърнат към дива чувственост, за да упоят ума си.

Всъщност, страшното, притеснителното и отчайващото ще склучи договор със самата смърт. Ние виждаме този договор в Исая 28 глава, когато пророка описва уплашения от наказанието Ефрем: „Ефремовите пияници и на повехналия цвят на славната му красота... силен, като буря с град и опустошителна вихрушка... (Бог) С крака ще се тъпче горделивият... свещеник и пророк се клатушкат от спиртно питие, обладани са от вино, заблудиха се от спиртно питие... всичките трапези са пълни с бълвоч и нечистота...понеже казахте: Сключихме завет със смъртта и направихме договор с Шеол“ (Исая 28:1-15)

Ето го вцепеняването, за което говоря. Тези хора казваха с две думи: „Предадохме се на ада. Вече считаме, че сме там.“ Защо биха казали такова нещо? Те бяха запушили ушите си за всяка страховита новина за наказание. Исая беше предупредил: „и само слухът за него да чуе някой, ще се ужаси.“ (28:19)

Ужасните събития, които виждаме не могат да бъдат разбрани с ума. Какво ще направят хората тогава? Както Ефрем, те ще се вцепенят, ще приемат ада за тяхната посока. Може да попиташ: „Ами християните?“ Обърнете внимание кого описва Исаия в този пасаж: той говореше за вярващи, за последователи на Всемогъщия Йехова. Защо тези хора биха сключили договор с ада? Те се бяха върнали към греховете си, бяха оцапани с мръсотията на света. И поради чувствеността си, бяха ослепели. Така че когато дойде наказанието, те бяха толкова затъпели, че приеха ада за тяхна съдба.

Какво очаква онези, които служат на Бог на пълен работен ден?

“Затова, така казва Господ БОГ: Ето, Аз полагам в Сион камък за основа, избран камък, скъпоценен крайтъгълен камък, здрава основа; който вярва в Него, няма да бърза страховливо.” (Исаия 28:16). Докато светът се паникьосва от ужас и несигурност, поклонниците на пълен работен ден ще бъдат в покой. Господ ще бъде тяхната крепост в бурята, непоклатимата им скала. Всичко онези, които скриват себе си в Него ще бъдат в безопасност.

В онзи ден Самият Христос ще покаже, че е всичко за тези хора: скъпоценен изкупител, защитник, пазач, надежда в бурята. И докато светът е сключил договор с ада, ние ще сме сключили договор с Исус. Когато около нас се сипят наказания, ние ще бъдем в мир, понеже ще виждаме себе си като че вече сме в небето.

“Който вярва в Него, няма да бърза страховливо.” (28:16). Смишълът на иврит тука е: „Той няма да се посрами или обърка.“ Нищо няма да е в състояние да ни поклати, понеже ще знаем, че Бог работи. Ще знаем, че ни носи на ръце точно както носеше на ръце Израел в пустинята.

Нека завърша с тази добра новина: един ден на Патмос, Йоан видя кораба да се връща към острова. Когато корабът пристигна му казаха, че римския император е умрял. Сега апостола беше свободен. Така че той се качи на борда и отплава от заточението си. Пристигна в Ефес. От там писанията му се превърнаха в помазана светлина за света. Виждате ли, едва след Патмос Йоан написа трите си послания към църквата на темата любов. Това беше научил Бог този посветен слуга чрез трудностите, които преживя: да обича.

Ще страдат ли християните в бъдеще? Да, ще страдаме. Но точно както Сатана не можа да унищожи Йоан, Бог няма да позволи на врага да унищожи святия Му остатък. Той издига църква от служители на пълен работен ден, която ще стои в Него в бурята.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2002 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Full-Time Ministry](#) / [Служение на пълен работен ден](#)